

РЕШЕНИЕ

№.....74.....

гр. София, 18.01.2010 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – София-град, Второ Отделение, 30 състав, в публично съдебно заседание на деветнадесети ноември, две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛЮБКА СТОЯНОВА

при участието на секретар Петя Кръстева и в присъствието на прокурор, разгледа докладваното от Председателя административно дело № 5399/2009 год. по описа на съда, и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Юрий Иванов Иванов, от гр. София, срещу Решение с изх. № ЗДОИ-7/08.07.2009 г. на изпълняващия длъжността Председател на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране /ДКЕВР/, с което се отказва искан от лицето достъп до информация.

Жалбоподателят в съдебно заседание се представлява, като поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, съобразно изложеното в нея и в съответствие доказателствата по делото. Претендира разноси.

Ответникът – Председателя на ДКЕВР, не се представлява. Изразява писмено становището си за неоснователност на подадената жалба, поради съответствие на издадения акт с процесуално правните и материално правните изисквания на закона.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването. Съдът намира, че същата е подадена в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, тъй като от административната преписка е видно, че на жалбата липсва посочване за датата на подаване. Поради това в полза на жалбоподателя следва да се приеме, че същата е подадена в срок. Разгледана по същество, жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

С атакувания административен акт – Решение с изх. № ЗДОИ-7/08.07.2009 г. на изпълняващия длъжността Председател на ДКЕВР, се отказва искан от жалбоподателя достъп до информация, представляваща бизнес плана на ВиК ООД – гр. Сливен, одобрен от ДКЕВР и действащ към момента на поискването на информацията. Актът, с който се отказва достъп е аргументиран с обстоятелството, че посочената информация представлява служебна тайна.

В свое заявление от 25.06.2009 г. жалбоподателят е описал подробно исканата информация, която се състои в бизнес плана на ВиК ООД – гр. Сливен, одобрен от ДКЕВР и действащ към момента на поискването.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, а не само по наведените от жалбоподателя в неговата жалба.

На първо място, следва да отбележи, че намира процесното решение за издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. По делото е

представена Заповед № 3-ОХ-26/01.07.2009 г. за заместване на председателя на ДКЕВР от подписалото оспорения акт лице за периода от 06.07.2009 г. до 17.07.2009 г.

Макар да е нарушена предвидената от чл. 59 АПК и чл. 38 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ форма, пропуските да се посочи в какъв срок и пред какъв орган може да се обжалва решението не представляват съществени процесуални нарушения, препятствали упражняването на правата на жалбоподателя.

На второ място, съдът намира оспорения административен акт за издаден в съответствие с процесуално правните норми на АПК и ЗДОИ. Производството е започнало след надлежно сезиране по реда на чл. 24 и сл. от ЗДОИ от страна на жалбоподателя до административния орган, в системата, на който се обработва исканата от жалбоподателя информация. Същото е разгледано и приключено в рамките на изискуемия се по закон 14 дневен срок, за което заявителят е уведомен писмено.

На трето място, настоящия състав намира, че актът е издаден в нарушение на материално правните норми на ЗДОИ, което е толкова съществено, че обуславя неговата незаконосъобразност.

Актът е мотивиран с това, че по силата на чл. 26 от Закона за защита на класифицираната информация и чл. 18 от Закона за енергетиката базата данни, факти и сведения, които са използвани за разработване на бизнес плана, попадат в категориите информация, подлежаща на класифициране като служебна тайна. Използваните правни основания не аргументират по същество отказа, тъй като това представляват правните норми на основата, на които една информация може да бъде преценена като служебна и съответно да бъде включена в списъка на служебна информация, поддържана от ведомството.

По делото е представен списъка на конкретните факти, сведения и предмети, представляващи служебна тайна в ДКЕВР, одобрен с решение по т 5 от Протокол №33 от 23.03.2009 г. Административния орган не посочва конкретно, в коя от общо формулираните групи попадат одобряваните от ДКЕВР по силата на чл. 11 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационни услуги бизнес планове. /Последните могат да се класифицират, както в т. 12, така и в т. 15 от цитирания списък/. Не е достатъчно информацията да бъде преценена като служебна от страна на органа, за да бъде същата обявена за такава и съответно да попадне под режима на чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ. Информацията следва да получи съответното ниво на класификация чрез маркирането ѝ със съответния гриф за сигурност. Видно от доказателствата по делото исканата информация не притежава въпросния гриф „За служебно ползване“, на основание чл. 28, ал. 3 от ЗЗКИ. освен това е представена по делото като обикновено доказателство, а не по начина, предвиден в ЗЗКИ. Тъй като настоящия състав не е автор на информацията същия не може да я класифицира, а следва да се съобрази с класификацията или по скоро с липсата на действителна такава за процесната информация, то намира процесния акт за издаден в противоречие с материално правните изисквания на ЗЗКИ и ЗДОИ.

От всичко изложено до тук, Съдът обосновава правния си извод за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, поради което и на основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ и чл. 173, ал. 2 от АПК същият следва да бъде отменен, като преписката бъде върната на органа със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените от него разноски в настоящото производство в размер на 10 лв. /десет лева/ за внесената от него държавна такса. За направените

разноски за адвокат доказателства не са представени по делото, нито списък на разноските, поради което същите не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно Решение с изх. № ЗДОИ-7/08.07.2009 г. на изпълняващия длъжността Председател на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне в 14 дневен срок от влизане в сила на настоящото решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Държавната комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на Юрий Иванов Иванов, от гр. София, с ЕГН 7105034522, сумата в размер на 10 /десет/ лева, която представлява направените от лицето съдебни разноски.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

~~Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.~~

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

